

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾ Յ. ՅՈՎՀԱՆՆԻՍԵԱՆԻՆ

(Երեսնամեակի առթիւ)

Մեղմիկ հնչեց անապատում
 Կախարդական քո քնար
 Եւ հրաշքով՝ վեհ, անապատում,
 Ոգի առան սար ու քար:
 Խոպան ձորեր, հովիտ ու դաշտ
 Ծաղիկներով զուգուեցան.
 Սիրով նայեց երկինքն անհաշտ,
 Ցօղեց արցունք բերկրութեան:
 Հեղաքնքոյշ բսան վարդեր,
 Կեանքը փթթեց ամեն տեղ.
 Ոգի առան մատաղ սրտեր
 Քո քնարով սիրազեղ...

Անցան տարիք. մարդիկ ուսան
 Դիւթիչ երգիդ ամեն վանկ.
 Բայց քեզ, կեանքի անբախտ գուսան,
 Բաժին թողին լոկ զրկանք:
 Եւ դու լքուած՝ սիրտ ես յուզում
 Անուրջների անձնատուր.
 Տառապանքի ողբ ես հիւսում
 Սուրբ հանձարով երկնատուր:
 Հնչէ, գուսան, քո վեհ քնար,
 Զարկ լարերին սրտաթունդ.
 Կը մեղմանան սրտերը քար,
 Քեզ կը յիշէ նոր սերունդ...

Յ. ՊԵՏՐՈՍԵԱՆ

